

малко щѣлъ да падне мъртавъ надъ пропастьта. Като се поосвободилъ отъ нападенията на орела, Иосифъ се навелъ, взелъ дѣтенцето на ръцѣ и го показалъ на отчаяната майка, за да я увѣри, че дѣтенцето е здраво. И наистина, дѣтенцето било здраво и неповрѣдено, защото орленцата били още слабички и не могли да му сторятъ нищо.

Слѣдъ това Иосифъ не можалъ да се бави повече, защото орелътъ се повърналъ и съ още по-голяма сила се спусналъ върху му. Сега борбата била страшна.

Орелътъ запазвалъ малкитѣ си, а Иосифъ — себе си и дѣтето. Иосифъ сполучилъ пакъ да удари орела съ тоягата си тъй силно, че крилѣтѣ отслабнали и страшната птица паднала мъртва въ пропастьта.

Слѣдъ тая борба Иосифъ билъ напълно уморенъ, та седналъ да си отпочине.

Въ това врѣме овчаритѣ се изкачили отъ другата страна на върхъ скалата и спуснали дългото въже надъ гнѣздото. Въжето на края било завързано здраво на брънка. Иосифъ като си отпочиналъ добръ, поелъ съ кривака спуснатото въже, пѣхналъ едина си кракъ въ брънката, овилъ добръ тѣлото си съ въжето, взелъ дѣтето съ лѣвата си ръка, а съ дѣсната се уловилъ за въжето и извикалъ да го изтеглятъ полека нагорѣ.

Сега било най-опасно. Иосифъ се видѣлъ съ дѣтето подъ мишница надъ ужасната пропасть. И ако се протриело само въжето и се скъсане отъ остритѣ скали, веднага щѣлъ да падне и се убие въ грозната яма.